

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Εκδιδόμενον τη επιμέλειά επιτροπής εκ των κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου και Ι. Μ. Λαμβέρη, διευθύνοντος.

Ο ΑΛΗΘΗΣ ΕΧΘΡΟΣ

Τὸ ἐνεστώδες δὲν πρέπει ν' ἀποθαρρύνῃ ἐκείνους, οἵτινες ἀποβλέπουσιν εἰς μέλλον εὐτυχές καὶ ἐνδοξόν. Τοῦναντίον αἱ συμφοραὶ τοῦ ἐνεστώτος εἶναι οἱ ἀσφαλέστεροι ὁδηγοὶ ἐν τῇ ἀγούσῃ εἰς ἀγαθὸν μέλλον, ὅταν μάλιστα εἶναι συμφοραὶ προελθοῦσαι ἐξ ὑπαιτιότητος ἡμῶν αὐτῶν, τοῦτέστιν ἀπὸ γνωστῶν ἀφορμῶν πηγάζουσαι καὶ εἰς γνωστὰ καταλήξασαι ἀποτελέσματα.

Καθ' ἡμᾶς καὶ τὰ πασιφανῆ ἀποτελέσματα καὶ αἱ πρόδηλοι εἰς πάντας ἀφορμαὶ ἓνα παρουσιάζουσι καὶ μέγιστον ἐθνικὸν ἐχθρόν, ἐκείνον, οὗ τὴν καταπολέμησιν ἀπὸ ἐτῶν διὰ τῶν Πατριῶν ἐπιχειροῦμεν καὶ συνιστῶμεν. Ὁ ἐχθρὸς οὗτος δὲν εἶναι ἡ ἀπειλοῦσα ἐξωθεν ἰσχύς, ἡ τῶν ξένων ἡ δυσμένεια, ἀλλ' ἡ γυμνωθεῖσα ἐσωθεν ἀδυναμία. Ὁ ἐχθρὸς εἶθε νὰ ἦτο μόνον πρὸ τῶν μεθορίων, ὅποτε θὰ εὑρίσκε τὰ Ἑλληνικὰ στήθη τεῖχος ἀνυπέρβλητον καὶ ἀπόρητον. Ὁ ἐχθρὸς εὐρίσκεται ἐντὸς αὐτῶν τούτων τῶν Ἑλληνικῶν στηθῶν, ἐν οἷς ὑπὸ διαφόρους μορφὰς ὑπείσθηθε καὶ ἐνεδρεῖτε.

Ὡς ἡ γαλὴ τοῦ μύθου ρινίζομεν τὴν γλῶσσαν ἡμῶν ἐπὶ ἔτη τώρα καὶ εὐφραϊνόμεθα μὲ τὸ ἡμέτερον αἷμα, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐλαττούμενοι καὶ ἐξασθενούντες. Οὕτω ἐξητμήσθη εἰς μάτην καὶ αὐτὸ τὸ πικρότατον τῶν μαθημάτων, τὸ πάθημα μιᾶς ἐθνικῆς ἡττης, καὶ δωδεκαετία ὀλόκληρος, διαρρέυσασα ἕκτοτε, μᾶς παραδίδει φυσικὰ ἀσθενεστέρους εἰς τὸ σημερινὸν ἄδοξον ἐνεστώδες.

Νέος λοιπὸν σταθμὸς συμφορᾶς τοῦτο, ἀλλὰ καὶ νέα ἀρετηρία ἀνανήψεως, ἀνορθώσεως, περισυλλογῆς.

Τί λέγομεν. Σωτηρίας! Διότι ὅσον ἀθάνατος καὶ ἀνδιαφημίζεται μία φυλὴ, δύναται καὶ αὕτη νὰ ὑποστῇ ἐν εἶδος θανάτου. Παράδειγμα οἱ Ἰουδαῖοι. Οὐδὲ δυνάμεθα, ἀνθρωπίνως σκεπτόμενοι, νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι θ' ἀντέχωμεν ἐπὶ πολὺ εἰς τοιοῦτου εἶδους συμφορὰς. Ἐξω λοιπὸν ὁ ἐχθρὸς ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν, ὑπὸ οἰανδήποτε πλάνον μορφήν καὶ ἂν εἶναι ἐν αὐτῇ ἐνθρονισμένος. Ἐξω, εἴτε λέγεται ἀδιαφορία πρὸς τὴν θρησκείαν, εἴτε λατρεία πρὸς τὰς ταπεινὰς θεότητας, τῆς εὐζωίας καὶ τῆς ἡρέμου χωνεύσεως. Ἐξω, εἴτε λέγεται διασπάθισις τοῦ δημοσίου πλούτου, εἴτε σύμπραξις ἢ ἀνελεύθερος ἀνοχὴ πρὸς τοὺς διασπαθιστάς αὐτοῦ. Ἐξω, εἴτε εἶναι ὑπονόμευσις τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν ἡθῶν καὶ τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος, εἴτε φέρει τὸ στίλβον προσωπεῖον τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἐκφύλων. Ἐξω τέλος ὁ ἐχθρὸς, ὁ διασαλεύων τὸν βωμόν, ἐφ' οὗ ἵσταται τὸ γενικὸν καλόν, ἵνα ἀντ' αὐτοῦ ἀναστυλώσῃ τὸ συμφέρον τοῦ ἀτόμου, τὸ εὐτελὲς ἐγώ.

Ὅταν ὁ ἐχθρὸς οὗτος ἐκδιωχθῇ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν, καὶ πρέπει νὰ ἐκδιωχθῇ πρὶν ἢ γίνῃ κύριος καὶ δῆμιος αὐτῆς, τότε αἰθλιβεραὶ ἡμέραι, ἃς ἤδη διερχόμεθα, θὰ ἀνατέλλωσι μόνον διὰ τοὺς ἄλλους ἐχθρούς μας.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Γ'.

(Ματθ. Η' 9, 18)

Κείμενον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐμβὰς ὁ Ἰησοῦς εἰς πλοῖον διεπέρασε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν¹ πόλιν. Καὶ ἰδοὺ προσέφερον αὐτῷ παραλυτικόν, ἐπὶ κλίνῃς βεβλημένον. Καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν εἶπε τῷ παραλυτικῷ· Θάρσει, τέκνον, ἀφεωνταί σοι αἱ² ἁμαρτίαι. Καὶ ἰδοὺ τινες τῶν γραμματέων³ εἶπον ἐν ἑαυτοῖς. Οὗτος βλασφημεῖ. Καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις⁴ αὐτῶν, εἶπεν· Ἴνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί γάρ ἐστιν εὐκοπώτερον εἰπεῖν, «Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι» ἢ εἰπεῖν «Ἐγειρε καὶ περιπάτει;» ἵνα δὲ ἰδῆτε, ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφίεναι ἁμαρτίας, (τότε λέγει τῷ παραλυτικῷ) «Ἐγερθεῖς, ἄρῃ σου τὴν κλίνην καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου». Καὶ ἐγερθεὶς ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι, ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, τὸν δόντα ἐξουσίαν τοιαύτην τοῖς ἀνθρώποις⁵.

Σημειώσεις.

1) Καπερναούμ. 2) Ἀφ' ἧς ἐγνώσθη σοὶ ἡ πίστις, ἔχουσιν ἀρεθῇ εἰς σέ αἱ ἁμαρτίαι. 3) Νομοδιδασκάλων. 4) Τὰς ἐνθυμήσεις τὰς ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῶν σκέψεις. 5) Διὰ τὴν ὑμᾶς συλλογίζεσθε πράγματα πονηρὰ; 5) Πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀνθρώπων.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Η ΑΜΑΡΤΙΑ

Ὁ ἄνθρωπος ὁ Χριστιανός, ζῶν ἐν τῷ κόσμῳ ὡς Χριστιανός ἔχει ἀναλάβῃ ὀρισμένας ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ἔχει ὁρίσῃ εἰς αὐτὸν αὐτός ὁ Θεός. Αἱ ὑποχρεώσεις αὗται εἶναι ἐκδήλωσις τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ θελημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ παράβασις τῶν ὑποχρεώσεων τούτων ἢ μιᾶς τούτων, ἢ πολλῶν τούτων ἀποτελεῖ τὴν ἁμαρτίαν. Ὁ Χριστιανὸς ἁμαρτάνων λοιπὸν γίνεται παραβάτης τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐφελκύνει καθ' ἑαυτοῦ τὴν ὀργὴν τοῦ περιφρονουμένου Θεοῦ. Αἱ ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι οὕτω πως ἐρρυθμισμέναι ὥστε ἐξασφαλίζουν εἰς τὸν τηρούντα ταύτας Χριστιανὸν πλήρη καὶ τελείαν ἁρμονίαν τοῦ πνευματικοῦ καὶ σωματικοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ. Τούναντίον ἡ παράβασις ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, ἢ τοῖς ἁμαρτίαις ἐπιφέρει διατάραξιν τῆς ἁρμονίας ταύτης, καὶ ἡ διατάραξις αὕτη συνεπάγεται ἀνωμαλίαν ἐν τῇ ψυχικῇ καὶ σωματικῇ εὐεξίᾳ. Καὶ βλέπομεν λοιπὸν τὴν ἁμαρτίαν αἰτίαν νοσημάτων παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. Καὶ ἡ θεραπεία τῶν νοσημάτων τούτων ἐπέρχεται θεραπευομένης καὶ αἰρομένης τῆς αἰτίας αὐτῶν. Καὶ βλέπομεν σήμερον τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν νὰ ἀπαλλάσῃ τὸν παραλυτικὸν πρῶτα ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ, καὶ ἔπειτα ἐκ τῆς νόσου αὐτοῦ. Ἡ ἁμαρτία εἶναι ποικίλη. Καὶ εἶναι ποικίλα τὰ ἔνεκα ταύτης μαστίζοντα τὸν ἄνθρωπον νοσήματα. Ἀλλ' ἔχουσι πάντοτε ποῖαν τινα ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν, πρὸς τὸ εἶδος τῆς ἁμαρτίας. Ἡ τοιαύτη σχέση μετὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ νοσημάτων ἔχει τὸν

λόγον της, ἐν τῇ σχέσει ψυχῆς καὶ σώματος. Ὁ σύνδεσμος ἀμφοτέρων εἶναι τοιοῦτος ὥστε ἡ εὐεξία τοῦ ἑνὸς συστατικοῦ νὰ ἐπιδρά ἐπὶ τοῦ ἑτέρου καὶ ἡ καχεξία ὁμοίως. Ἐὰν θέλωμεν λοιπὸν νὰ διατηρήσωμεν τὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ἡμῶν υἱείαν ὀφείλομεν νὰ διατηρήσωμεν κανόνα πάγιον τῆς ζωῆς ἡμῶν τὴν ἀκριβὴ τήρησιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, αἵτινες ἔχουσι δοθῇ εἰς ἡμᾶς κανὼν τῶν σχέσεων ἡμῶν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, πρὸς τὸν πλησίον ἡμῶν, πρὸς τὸν Θεὸν ἡμῶν. Καὶ ὀφείλομεν νὰ προσπαθῶμεν νὰ μὴ κατισχύσῃ ἐπὶ τῆς ζωῆς ἡμῶν ἡ ἁμαρτία. Καὶ ἔχομεν τὸ καθήκον τοῦτο ὅχι μόνον χάριν ἡμῶν αὐτῶν ἀλλὰ καὶ χάριν Ἐκείνου ἰδίως, τὸν ὁποῖον ἐσφαγίαν ἀθῶον ὄντα καὶ δίκαιον ἡ ἁμαρτία καὶ τὸν ὁποῖον ἐξακολουθεῖ πικραίνουσα καὶ βασανίζουσα ἡ ἁμαρτία τῶν Χριστιανῶν, τὴν ὁποίαν καθίστα ὀδυνηρὰν ἡ συνοδεύουσα αὐτὴν ἀχαριστία.

Εἶναι χαρακτηριστικὸν τὸ κράτος τῆς ἁμαρτίας ἐν τῷ ἐξῆς παραδείγματι. Πρὸ τινων ἐτῶν φοβερά δολοφονία διεπράχθη καθ' ἑνὸς βασιλικῷ πρίγκηπος. Ὁ νεκρὸς τούτου ἐξετέθη ἐν τῷ ναῷ καὶ ὁ δολοφόνος προσήχθη πρὸ τοῦ νεκροῦ. Ὁ ἀνακριτὴς ἐρωτᾷ τὸν δολοφόνον. Ἀναγνωρίζεις τὸ πτώμα τοῦτο; Ναί, ἀπαντᾷ ὁ φονεὺς. Σὺ ἐδολοφόνησας; τὸν πρίγκηπα; Ναί, ἐγώ. Τί κακὸν σοὶ εἶχε προσένη; Οὐδὲν, τούναντιόν μὲ εἶχε πληρώσει εὐργεσιῶν. Τί σέ ὤθησεν εἰς τὴν δολοφονίαν ταύτην; Μόνη ἡ θέλησίς μου. Ἡ-ξευρες ποῖον τέλος σέ περιέμενεν; Ὁ θάνατος. Εἰξεύρεις ὅτι τὸ θυμὰ σου, ὁ πρίγκηψ οὗτος, ἐκπνέων παρεκάλει νὰ σοὶ δοθῇ χάρις; Ὁχι, δὲν ἔξευρα τοῦτο, — καὶ δάκρυ ἐθεάθη προβάλλον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Μετανοεῖς διὰ τὸ ἐγκλημά σου; Ὁχι, δὲν μετανοῶ. Καὶ ἐὰν ὁ πρίγκηψ ἐπέζη; Ὁχι, τὸν ἐφόνευσαν αὐτὸν καὶ ὅλην τὴν γενεάν του. Τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ ἁμαρτωλοῦ πρὸς τὸν Θεὸν αὐτοῦ. Πρὸ εἰκοσίων αἰῶνων θύμα ἄγιον ἐδικάσθη ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ κριτὴς ἐνώπιον τοῦ Ἐσταυρωμένου τοῦ Γολγοθᾶ, ἁμαρτωλὲ, σὲ ἐρωτῶ. Εἶδες τὸν νεκρὸν τοῦτον; Αἱ χεῖρες, οἱ πόδες εἶναι διάτρητοι καὶ ἡματωμένοι, καὶ ἡ καρδιά αὐτοῦ πληγωμένη χάριν σου. Ἀναγνωρίζεις τὸ θυμὰ τοῦτο; Ναί, εἶναι ὁ Θεός μου. Καὶ σὺ εἶσαι ὁ φονεὺς του; Ναί, ἐγώ εἰμὶ. Καὶ τί κακὸν σοὶ ἔκαμε; Μ' ἐπλήρωσε χαρίτων καὶ εὐεργεσιῶν, μοι ἔδωκε καὶ μοι συνετήρησε τὴν ζωὴν, τὴν διάνοιαν, τὴν ψυχὴν. Μοι ἔδωκε τὸ αἷμα καὶ τὸ σῶμά του. Τὴν οὐρανὸν αὐτῶν. Καὶ λοιπὸν συντελῶν εἰς τὰς δόξας τῆς σταυρωσεως τοῦ ἁμαρτωλοῦ, γινώσκεις, τίς θὰ εἶναι ἡ τιμωρία σου; Ὁ ἄδης καὶ αἱ βάσανοί του. Τίς σέ ὤθησεν εἰς τὸ κρίμα τοῦτο; Μόνη ἡ ἐπιθυμία νὰ ἰκανοποιήσω ἑμαυτόν. Εἰξεύρεις ὅτι παραδίδων τὸ πνεῦμά του ἐξητεῖτο τὴν συγχώρησίν σου, τὴν ὁποίαν καὶ σοὶ ἐχορήγησε; Ναί, τὸ εἰξεύρω. Τόση ἀγαθότης δὲν σέ συγκινεῖ καὶ δὲν σέ ὠθεῖ εἰς μετάνοιαν; Σπεῦσον ἀπαλλάχθαι τῆς ἁμαρτίας, ἵνα μὴ ἐπαυξάνῃς τὰς δόξας τοῦ Σταυροῦ. Θέλω, ἀλλὰ δὲν δύναμαι. Μὴ ἀρέσκει ἡ ἁμαρτία. Τὴν ποθῶ καὶ τὴν ἐκτελῶ. Χάριν τῶν ἀπολαύσεων τῶν ἡδονικῶν τὰς ὁποίας μοι παρέχει. Ἰδοὺ ἡ ἁμαρτία.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ

Σηκώνομαι μὴ χαρῶν, μαῦρος ἀπὸ τὸν ὕπνo, Πέρνω νερό καὶ νίβομαι, μαντέλλι καὶ σφουγγίζωμαι. Ἀκῶ τὰ δένδρα καὶ βροντοῦν καὶ τῆς ὀψέας καὶ τρίζουν. Καὶ τὰ λημέρια τῶν κλεφτῶν καὶ βαρυσταναγάζουν. Ἐκαστα καὶ τὰ ρώτησα γλυκά, ὅαν τὴν μετῆρα: — Τί ἔχεις ὀψέας, ποῦ χλίδεσες, λημέρια, ποῦ βογγᾷτε; Κ' ἐκεῖνα μ' ἀποκρίθηκαν, βαρυσταναγμένα: — Ἐχάσαμε τὴν κλεφτουριά καὶ τὸ λεβέντη Κώστα.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ

ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΛΟΙ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΥΠΑΡΕΞΩΣ*

Ὅτε ἡ ξένη κατάκτησις ἀπέσπασεν ἀπὸ τῆς πατρίδος ἀγκάλης τὰς ἀδελφὰς καὶ ὅτε ἠτύχησαν νὰ μείνῳσιν ἀπὸ πηλλαγμέναι τοῦ ἐπαχθοῦς καὶ ἐπαράτου ἐκείνου ζυγοῦ, ὅστις ἐβάρυνε τέσσαρας ὅλους αἰῶνας τὰ στέρνα τοῦ λοιποῦ Ἑλληνισμοῦ, δὲν ἐνάρκωσε τοὺς Ἰόνιους ἡ ἐλαφροτέρα αὐτῶν μοῖρα καὶ δὲν ἀπεξενώθη ἀπὸ τῶν δεδουλευμένων καὶ τεταπεινωμένων ἡ καρδιά αὐτῶν.

Εἰς τὴν Ἐπτανήσον εὗρισκον ἄσυλον οἱ φεύγοντες τὴν τουρκικὴν δουλείαν ἐκ τῆς Πελοποννήσου καὶ ἔπειτα ἐκ τῆς Κρήτης, τῆς Κύπρου, τῆς Ἡπείρου. Ἡ γλαυκὴ θάλασσα τοῦ Ἰονίου ἔφερεν ἐνᾷκᾳ εἰς τοὺς κεκυφένους ὑπὸ τὸν ζυγὸν τὸ δάκρυ τῆς συμπαθείας τῶν νησιωτῶν ἡ τὰς σιταγωγὰς αὐτῶν ὀλκάδας ἡ θαρσαλέους συναγωνιστὰς καὶ ἡ αὔρα ἡ πνέουσα ἀπὸ τῶν νήσων τῶν ἀνθοσπάρτων ἐστήριζε τοὺς ἀγῶνας τῶν καὶ ἐγλύκαινε τὰς ἐλπίδας τῶν μετὰ τοὺς στίχους τοῦ Ἑθνικοῦ ὕμνου τοῦ Σολωμοῦ καὶ μετὰ τὰ ἐμπνευσμένα μέλη τοῦ Μαντζάρου.

Οὕτως οἱ ἐθνικοὶ πόθοι ἔγειναν ἄσβεστοι διὰ παντὸς ἐν τῇ ψυχῇ τῶν Ἐπτανησίων, ἐνῶ δὲ ἡ ξενοκρατία ἐβάρυνεν ἐπ' αὐτοὺς ὀλιγώτερον ἢ ἡ βαρβαρικὴ τυραννία ἐπὶ τοὺς δεδουλευμένους ἀδελφούς, ἀπέφυγον ἐν τούτοις τὸν οὐχ ἥττον μέγαν κίνδυνον νὰ σαλευθῇ ὑπὸ τῆς σαγήνης τοῦ πολιτισμοῦ ἐξηυγενισμένων κυριάρχων ἡ ἐθνικὴ ὑπαρξίς τῶν Ἰονίων, διαδουκολομένων ὑπὸ τῆς σχετικῆς εὐνομίας, ἐφ' ἧς ἠδύναντο νὰ ἐπαναπαυθῶσιν. Ἀλλ' ὅχι! Διετήρησαν μὲν ἀμειώτα τὰ ἐθνικὰ ἀγαθὰ, τὴν θρησκείαν καὶ τὴν γλῶσσαν, ἠδυνήθησαν δὲ νὰ ἐπωφεληθῶσι τὴν ἀπὸ δυσθαστάκτου τυραννίδος ἀπαλλαγὴν, ὅπως ἀναπτύξωσιν ἐν ἡμέραις πονηραῖς διὰ τὸ ἔθνος τὰ δῶρα τῆς παιδείας καὶ τῶν τεχνῶν, δι' ὧν κατάρθωσαν εἴπερ τινες καὶ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων νὰ παρασκευάσωσιν ἑαυτοὺς καὶ τοὺς δουλεύοντας ἀδελφούς πρὸς τὴν ποθητὴν ἡμέραν τῆς κοινῆς ἐλευθερίας.

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Καὶ πρῶτον ἐτήρησαν τὴν πατρίον θρησκείαν. Ἦτο φοβερά ἡ ἀπόστασις ἡ χωρίζουσα τοὺς Τουρκοκρατούμενους Ἑλλήνας ἀπὸ τοῦ Μωαμεθανισμοῦ τῶν κυριάρχων. Ὁ Μωαμεθανὸς ἐξώρυσσε διὰ τῆς λόγξης τοὺς ὀφθαλμούς τῶν ἁγίων ἐν ταῖς χριστιανικαῖς ἐκκλησίαις, τὸ παιδομάζωμα ἠνάγκαζεν εἰς τὴν ἐξωμοσίαν τοὺς βιαίως ἀρπαζομένους παῖδας τῶν τυραννουμένων, τοὺς μέλλοντας Γενιτσάρους, ἡ βάσανος καὶ τὸ ξίφος τοῦ δημίου ἐχώριζον τοὺς δεσπότες καὶ τοὺς δούλους, τὸ χάσμα ἦτο μέγα ἡ δὲ προσέγγισις ἀδύνατος.

Ἀλλ' οἱ Λατινοκρατούμενοι Ἰόνιοι καὶ οἱ δυνάσται αὐτῶν ἐλάτρευον ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν Θεόν, ἐγονοῦπέουν πρὸ τοῦ αὐτοῦ ἐσταυρωμένου, εἶχον μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πίστιν. Τοὺς ἐχώριζον μόνον δογματικαὶ ἀντιθέσεις, καὶ συζητήσεις περὶ πρωτείων ἐπαγαγοῦσαι σχίσμα, ὅπερ αὐτὴ ἡ ἀνατολὴ καὶ αὐτὴ ἡ Δύσις εἶχον πεираθῇ νὰ διαλύσωσιν ἐπανειλημμένως μὲν ἀλλὰ ματαίως. Ἡ σωτηρία ἀπὸ τῶν μειζόνων δεινῶν τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων, ἣν ἐπέφερον ὁ νέος δεσπότης ἡ ἡ βία τοῦ νέου κυριάρχου δὲν θὰ ἦτο θαῦμα ἀνέπεφερε διὰ τῶν αἰῶνων ἐν τοιαύτῃ προσπελάσει τῶν θρησκευμάτων τοῦ ἀρχοντος καὶ τῶν ἀρχομένων τὴν δογματικὴν συγχώνευσιν, τὴν ὑποχώρησιν τῶν ἀθροιστέων, τῶν ἡττημένων εἰς τὸν κραταιότερον, τὸν κατακτητὴν. Ἀλλ

* Σπ. Στάη, ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἑνσεως τῆς Ἐπτανήσου. Ἀπόσπασμα.

ἄχι! Ἐτήρησεν ὁ Ἐπτανήσιος ἀγνὸν τὸ θρησκευτικὸν αἷσθημα, ὑψηλὰ τὸ λάβαρον τῆς θρησκείας τῶν πατέρων. Ὑπέκυψε μὲν κατηναγκασμένος εἰς τὸν κλοιὸν τῆς ξένης κυριαρχίας, ἀλλὰ δὲν ὑπέγραψεν εἰς τὰ δόγματα τῆς Ἐσπερίας. Ἀπ' ἐναντίας δὲ παρουσιάζεται τὸ περίεργον φαινόμενον, ὅτι ἀντὶ νὰ ὑποχωρήσωσιν οἱ κατακτηθέντες εἰς τοὺς κατακτητὰς, ὡς πρὸς τὸ θρήσκευμα, συνέβη τὸ ἐναντίον. οἱ ἐκ Βενετῶν εὐπατρίδαι τῶν νήσων ἤρξαντο μεθιστάμενοι εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν. Οὕτω δὲ δύο δεκαετηρίδας πρὶν ἢ καταλυθῇ ἡ Βενετικὴ κυριαρχία, δύο μόνον Κερκυραῖκοι οἰκοὶ τῶν ἐχόντων ἰταλικὴν καταγωγὴν εὐπατρίδων διέσωζον τὸ Καθολικὸν δόγμα. Τὴν δὲ ἄκραν τῶν νησιωτῶν πίστιν εἰς τὰ πατρία διατρανώνει καὶ ἡ ἀφοσίωσις εἰς τοὺς τρεῖς ἁγίους πατρωνας τῶν μεγάλων νήσων, τὸν ἅγιον Σπυρίδωνα, τὸν ἅγιον Γεράσιμον καὶ τὸν ἅγιον Διονύσιον, ὧν οὐ μόνον ὁ βίος συνδέεται πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ καὶ τὰ πιστευόμενα θαύματα δὲν εἶναι ἄσχετα πρὸς τὴν ἐθνικὴν ιδέαν.

Ἐν τοιαύτῃ δὲ ἐμμονῇ εἰς τὴν πατρίον πίστιν αἱ Ἰόνιοι νῆσοι, καθ' οὓς χρόνους τὸ λοιπὸν ἔθνος ἐδούλευεν ὑπὸ τοὺς Τούρκους, κατάρθωσαν νὰ γεννήσωσι, πλὴν ἄλλων διακεκριμένων ἱεραρχῶν καὶ συγγραφέων τῆς ἐκκλησιαστικῆς παιδείας τοὺς τρεῖς ἐκείνους φωστῆρας τῆς νέας Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας, οἵτινες φέρουσι τὰ κοινὰ ὀνόματα Ἡλίας Μηνιάτης, Εὐγένιος Βούλγαρης, Νικηφόρος Θεοτόκης. Ἀνδρες τοιοῦτοι δὲν ἐτίμησαν μόνον ἑαυτοὺς καὶ τὰς γενετείρας, ἀλλ' ὑπῆρξαν κοινὰ στηρίγματα καὶ σεμνώτατα τοῦ δουλεύοντος Γένους.

Ἡ φωνὴ τῶν ἠκούσθη, ἡ διδασκαλία τῶν ἐσπάρη, αἱ συγγραφαὶ τῶν ἀνεγνώσθησαν ἀπανταχοῦ τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν, παρὰ τὰς θύρας τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κων(σταντινουπόλεως) καὶ ἐν ταῖς πόλεσι καὶ κόμαις τῆς Πελοποννήσου καὶ ἐν ταῖς Μοναῖς τοῦ ἁγίου Ὁρους καὶ παρὰ τὴν λίμνην τῶν Ἰωαννίνων καὶ μέχρι τῶν ἀκτῶν τοῦ Πόντου καὶ ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ὡσεὶ δὲ μὴ ἴσκει εἰς τὴν φιλοπατρίαν αὐτῶν καὶ παιδείαν ὁ εὐρύς ἐκεῖνος Πανελληνίος ὀρίζων, ἡ δρᾶσις αὐτῶν ἐπεξετάθη καὶ πέραν τῶν Ἑλληνικῶν ὀρίων, τῶν μὲν Εὐγενίου καὶ Νικηφόρου ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ῥωσίᾳ, τοῦ δὲ Μηνιάτου ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Αὐστρίᾳ. Οὕτω δὲ διὰ τοῦ κηρύγματος καὶ τοῦ καλῶντος δὲν ἐπιφανῶν αὐτῆς ἐκείνων τέκνων ἡ Ἐπτανήσος δὲν ἐστήριξε μόνον τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἀλλὰ καὶ ἐργάζετο ἐν πνεύματι Πανελληνίῳ ὑπὲρ ὅλου τοῦ γένους τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ κραταιοῦσά τὴν θρησκευτικὴν αὐτοῦ ἀνεξαρτησίαν, συμπαρασκευάζε καὶ τὸν φρονηματισμὸν τῶν εἰς τὸν Χριστὸν πιστευόντων Ἑλλήνων καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ξένου ζυγοῦ.

Η ΓΛΩΣΣΑ

Μετὰ δὲ τῆς ὀρθοδόξου θρησκείας ἐνέμειναν οἱ Ἐπτανήσιοι σθεναρῶς καὶ εἰς τὴν ἐθνικὴν γλῶσσαν. Ἐν ταῖς πλείσταις τῶν νήσων ἀπαράθυσον ἔμεινεν τὸ Ἑλληνικὸν φωνημα παρὰ τὴν τοῖς ἀγρόταις καὶ τοῖς ἀστοῖς, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ διαλεκτικὰ ἰδιώματα τῶν Ἐπτανησίων διασώζουσι θησαυροὺς ἀληθινούς ἀκραφνοῦς Ἑλληνισμοῦ, ψήγματα λαμπερὰ τῆς χρυσῆς χλαμύδος τῆς πατρίδος γλώσσας. Ἀλλὰ πρὸς τῆς χρυσῆς χλαμύδος τῆς πατρίδος γλώσσας, καὶ ὅπου ἐν τισὶ τῶν πόλεων παρεισέφρυσαν εἰς τὴν κοινὴν λαλιὰν ξένα λεῖξαι, ἕνεκα τῆς πυκνοτέρας ἐπικοινωνίας μεταξὺ δυναστευόντων καὶ δυναστευομένων καὶ ποιᾶς τινας ὑπὸ τῶν Βενετῶν καταδιώξεως τῆς Ἑλληνικῆς, τὸ φυσικὸν τοῦτο καὶ ἄλλως σύνηθες ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν γλωσσῶν φαινομένου δὲν συνεπῆνεγκε τὴν ἀπόλειψιν τῆς ἐθνικῆς γλώσσας. Οὐ μόνον ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐξηκολούθησε καὶ λαλουμένη καὶ γραφομένη, ἀλλὰ καὶ αἱ νοταριστικαὶ πράξεις

ἀπὸ τοῦ ἸΔ' ἤδη αἰῶνος καὶ κατόπιν ἐπὶ τῆς Βενετοκρατίας συνετάσσοντο ἑλληνιστὶ καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Βενετοὶ κυρίαρχοι ἠναγκάζοντο ἐνίοτε τὰς διαταγὰς αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀρχομένους νὰ ἐκδίδωσιν ἑλληνιστὶ, ἵνα κατανοῶνται ὑπὸ πάντων.

Δὲν δυνάμεθα βεβαίως νὰ ἀναμένωμεν, ἐν χρόνοις καθ' οὓς ἡ δημοτικὴ ἐκπαίδευσις δὲν ἦτο κοινὴ διαδεδομένη καὶ ὁ ξένος ἐδεσπόεν ἐπὶ τῆς χώρας, ὅπως ἔχη τέλειον τὸν ὑπογραμμὸν τῆς Ἑλληνικῆς ὀρθοεπείας καὶ γλαφυρότητος πᾶν ὅτι ἐξήρχετο ἐκ τοῦ καλῶντος. Εἶναι ἀληθές, ὅτι πολλὰ τῶν ἰδιογράφων καὶ αὐτῶν δὲ τῶν Ἑλληνιστῶν συντασσόμενων δημοσίων ἐγγράφων ἀναγινωσκόμενα σήμερον ἀπέχουσι πολὺ τῆς γλώσσας, ἣν τὰ νῦν γράφομεν καὶ λαλοῦμεν. Ἀλλὰ μὴ λησμονήσωμεν ὅτι δὲν εἶχον ἐμφανισθῇ ἀκόμη ὁ μέγας Χίος, ὅστις ἔγνω νὰ καθάρῃ τὸν λόγον καὶ ποδηγετήσῃ τὴν γραφίδα τοῦ Ἑλλήνος εἰς τὴν κατὰ μικρὸν ὀρθοεπεστέραν ὁδὸν, εἰς ἣν ἐτράπη ἔπειτα τὸ ἔθνος σύμπαν. Χαρακτηριστικώτατον δὲ εἶναι ὅτι Κερκυραῖος λόγιος, ὁ Νικόλαος Σοφιανός, ζήσας τρεῖς ὅλους αἰῶνας πρὸ τοῦ Κοραῆ, ᾗσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ συγγράψῃ πρῶτος γραμματικὴν τῆς νέας Ἑλληνικῆς γλώσσας. Πολὺ δὲ πρὸ τοῦ μεγάλου Χίου ἀναδεικνύει ἡ Ἐπτανήσος ἀνδρὰς χειρίζομενους τὸν λόγον ἐν ὀρθότητι οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ γλαφυρότητι. Πλειὰς δὲ λογίαν ἐκαλλιέτησε τὸν Ἑλληνα λόγον, διδάσκουσα οὐ μόνον τοὺς Ἰόνιους, ἀλλὰ καὶ τοὺς λοιποὺς Ἑλλήνας τὰ τε ἱερὰ καὶ τὰ θύραθεν γράμματα καὶ συναγωνιζομένη μετὰ τῶν λοιπῶν διδασκάλων τοῦ γένους νὰ ὑψώσῃ τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον τοῦ ὅλου Ἑλληνισμοῦ ὅπως ἐπ' αὐτοῦ στηθῇ μίαν ἡμέραν ὡς ἐφ' ὑψηλοῦ στυλοβάτου ὑπερήφανος ἡ Ἐθνικὴ σημαία.

Ὁρθοδόξια λοιπὸν καὶ Ἑλληνικὴ παιδεία ὑπῆρξαν οἱ δύο πόλοι τῆς Ἑθνικῆς ὑπάρξεως τῶν Ἐπτανησίων κατὰ τοὺς μακροὺς αἰῶνας τῆς ξενοκρατίας.

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα.

Ἡ πολὺτιμος γλῶσσα μας καὶ ἡ ἐνδοξὸς ἱστορία μας ἀποτελεῖ τὸ πλεῖστον τῶν ἀγαθῶν τοῦ βίου μας, καὶ δὲν ὀφείλομεν νὰ χάσωμεν ταῦτα τώρα, ἀφοῦ ἐπὶ πολλὰς ἐκατονταετηρίδας διειρηθήσασιν αὐτὰ ἐν τῷ μέσῳ πολέμων, σφαγῶν, καταδρομῶν ἀνηκούστων ἀδικιῶν.

Ἰωακείμ ὁ Γ'.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Δωρεαὶ ὑπὲρ τῶν «Πατρίων»

Ὁ κ. Κ. Πέτρου (Σώλοβαρ) ἀπέστειλε τῇ Ἐταιρείᾳ ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τῶν «Πατρίων» φρ. γρ. 12,50.

Ὁ κ. Ἀλ. Κωνσταντίνου ἐξ ἐράνου δρ 5.

Ὁ κ. Δανιηλίδης φρ. 12.

Οἱ τῶν μελῶν τῆς Φιλεπ. Ἐνώσεως κ. κ. Μωρώδης Δημητράκοπουλος γρ. 5, Β. Ἀλτάνογλου γρ. 10, Τ. Γ. Κυριακίδης γρ. 5, Β. Γ. Ἀκροκαλιδῆς γρ. 5, Β. Μακρίδης γρ. 5, Ἀνέστης Συμεωνίδης γρ. 5, Χρ. Κεχαγιά γρ. 2, Ἀνέστης Κουτσίδης γρ. 2, Ἰ. Κουτσίδης γρ. 2, Ν. Δ. Παπαμιχαήλ γρ. 2, Χρῆστος Μουχαγιάρης γρ. 2, Ἀνώνυμος γρ. 2, Π. Κ. Πέτρου γρ. 2, Ε. Ν. Ἀφεντουλίδης γρ. 5 Γ. Περμπέσης γρ. 5, Ἀν. Κιγιόγλου γρ. 5, Α. Ἰατρόπουλος γρ. 3, Ἀνώνυμος γρ. 1, Ὁδ. Κυριακίδης γρ. 2, Ἀνώνυμος γρ. 2, Π. Μιχαηλίδης γρ. 1, Κ. Χαρτίδης γρ. 2, Ἀρ. Καρατζίδης γρ. 2, Κων. Ροπαλίδης γρ. 2, Ἀντ. Α. Τσιμόγλου γρ. 5, Μωρ. Μωρώδης γρ. 3, Ἰ. Αὐγερινός γρ. 5, Ἐλευθέριος Πεκάρης γρ. 5, Κων. Χ' Σταυρίδης γρ. 5, Κ. Μωρώδης γρ. 5, Ἀνώνυμος γρ. 3 ἴτοι: ἐν ὅλῳ γρ. 110.

Τῇ εὐγενεῖ μερίμνῃ τοῦ κ. Γ. Ἐμμ. Πέτρου οἱ κ. κ. Γ. Ε. Ἀ-

αστασιδης γρ. 10, Κ. Σ. Κραλίδης γρ. 20, Ν. Σ. Κραλίδης γρ. 10, 'Αν. Σ. Τρουφαντζόγλους γρ. 5, και Γ. 'Εμμ. Πέτρου γρ. 10.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κ. Μ. Σ. Πετρούπολιν—Γ. Α. Καλάμας—Εύ. Σ. Σμύρνη—Κ. Π. Θάσσον φύλλα απέστειλσαν—Μ. Ν. Κέα ν Σειραι υπάρχουν ακόμη τινές διά τους θείοντας. Ζητήσατε. — Β. Δ. 'Εν περιπτώσει κωλύματος ή απουσίας υποδείξατε προς ποιόν να

γίνεται ή αποστολή ή αν πρέπει να διακοπῇ προσωρινῶς αὕτη διακοπή μη απολεσθῶσι τὰ ἐν τῷ μεταξύ φύλλα: Χρ. Π. Βοστώνη ν. — 'Εκ τῶν ληφθεισῶν μέχρι τοῦδε ἐπιστολῶν γνωρίζει ή ὑπηρεσία ποιῶν προς τοὺς μετανάστας φύλλων μόλις ἐπαρκοῦσι και ποῖα πρέπει δοθεῖσιν εὐκαιρίας να πολλαπλασιασθῶσιν. 'Εκεῖ ὅμως τὰ εἰχόμενα διακόψει ὡς μη λαβόντες εἶδῃσιν οὔτε περὶ τῆς λήψεως. — 'Ε. Δ. Α. Μασσαλίαν. Τοιοῦτος κομιστής δὲν ἐπαρουσιάσθη. — Α. Α. Σμύρνον. — Χ. Ν. Πάτρας. 'Ηλαττώθησαν διότι ἔπρεπε να σπεύσωμεν και ἀλλαχού. Σημειωθῆτω ὅτι ἀκριβῶς συμπληροῦται ἔτος ἀφ' ὅτου ηὔξηθησαν κατὰ πολὺ αἱ δαπάναι χωρὶς να αὐξησῶσιν οὐδὲ κατ' ὀλίγον οἱ πόροι.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ

Γενομένης τῆς κληρώσεως τοῦ λαχειοφόρου δανείου τῆς 'Εθνικῆς Τραπεζῆς τῶν 60,000,000 ἐξήχθησαν ἐκ τῆς κληρωτίδος οἱ ἐξῆς ἀριθμοί:

67,138	κερδαίων	Δραχ.	70,000
35,815	"	"	10,000
7,571	"	"	2,500
129,097	"	"	2,500
87,060	"	"	1,000
178,644	"	"	1,000
167,762	"	"	1,000
177,776	"	"	1,000
177,454	"	"	1,000

Πρὸς τοῦτοις ἐξήχθησαν ἐκ τῆς κληρωτίδος και 2,157 ἀριθμοὶ πληρωνόμενοι εἰς τὸ ἄρτιον.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΨΙΛΑΚΗ

Πρώην γυμνασιάρχου Σύρου και Χανίων

ΓΕΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

'Εκδομένη ψήφω τῆς Συντακτικῆς συνέλευσεως τῆς Κρήτης και δαπάναις τῆς Κρητικῆς Πολιτείας εἰς μέρη 3.

α' Μέρος (τεύχη 4) 'Ελληνικὴν (μέχρι τοῦ 1204). β' Μέρος (τεύχη 2) 'Ενετοκρατουμένη Κρήτη (1294-1670). γ' Μέρος (τεύχη 4) Τουρκοκρατουμένη Κρήτη (1670-1890).

Τὸ ὅλον ἔργον, ἐκδοθῆσόμενον εἰς 10 μῆ-

νιατὰ τεύχη, τιμᾶται δρ. 20 προπληρωτέων. Οἱ πληρώνοντες κατὰ τεύχη καταβάλλουσι δρ. 2,50. Τὸ πρῶτον τεύχος θὰ διανεμηθῇ ἐντὸς τοῦ μηνὸς 'Ιουλίου.

'Απευθυντέον εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον «'Εστίας».

Τέλειον Εὐρωπαϊκὸν τυπογραφεῖον και βιβλιοδετεῖον Καριωτάκη και 'Αντωνίου μετὰ τμήματος ἐμπορίου. 'Οδὸς 'Αγίου Μάρκου 9.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1909 Β' ΚΛΗΡΩΣΙΣ: 28 'Ιουνίου 1909

ΔΡΑΧ. 900.000 ΚΕΡΔΗ

ΚΕΡΔΗ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ			
	δραχ.	100,000	
1 Μέγα κέρδος ἐκ		100,000	
1 Κέρδος	ἐκ	25,000	
1 Κέρδος	ἐκ	10,000	Μία δραχμὴ ἑ-
3 Κέρδη	ἐκ	5,000	καστον γραμμα-
5 Κέρδη	ἐκ	1,000	τιον ἰσχύον διὰ
411 Κέρδη	ἐκ	100	μίαν κλήρωσιν.
578 Κέρδη	ἐκ	50	

1000 ἐν ὅλῳ Κέρδη ἀξίας δραχμῶν 225,000 Δραχμῶν.

Γραμμάτια πωλοῦνται: Εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα και λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζάς, εἰς τοὺς σταθμαρχαίς και στασιάρχας τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστάς τῶν μονοπωλείων και τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων πρὸς δραχμὴν μίαν ἑκαστον γραμματίον, ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν τεσσάρων κληρώσεων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ή ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ 'Εθνικοῦ Στόλου και τῶν 'Αρχαιοτήτων, 'Υπουργεῖον Οἰκονομικῶν, 'Αθήναις. 'Ο Διευθύνων Τμηματάρχης Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ. ἐν Λονδίῳ (22 Fenchurch Street), 'Αλεξανδρεία, Καῖρω. Χαροῦμ (Σουλῶν Κωνσταντινουπόλει (Γαλατὰ και Σταμποῦλ), Σμύρνη, Θεσσαλονίκη, Καβάλλα, Πειραιεῖ, Μάτσει Βόλω, Σύρω, Καλάμαις, Χανίοις, 'Ηρακλείῳ, Ρεθύμνῃ Κρήτης.

ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ 31 ΜΑΪΟΥ 1909

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Ταμεῖον και 'Εθνικὴ Τράπεζα	Δρ. 15,324,940.88
Διαθέσιμα παρὰ ταῖς ἐν Εὐρώπῃ	" 3,844,429.99
Τραπεζαῖς εἰς χρ.	" 2,875,094.41
Χρυσὸς και Συνάλλαγμα εἰς χρυσὸν	" 13,114,900.12
Προεξπλήσεις Κεντρικοῦ και 'Υποκαταστημάτων	" 48,855,324.72
Δίσκοι τρέχοντες εἰς χρυσὸν και δραχμὰς	" 24,823,433.24
ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγρ.	" 9,694,303.30
" ἐμπ. και ἄλλων ἐγγ.	" 2,582,161.14
" ὑποθήκῃ ἀκινήτων	" 19,900,203.63
Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγρῶν	" 11,400,089.77
Προσωρινὸν τρέχοντες δίσκοι εἰς χρυσὸν και δρ.	" 9,109,623.—
Χρεωγρ. και τοκομερίδια εἰς χρυσὸν και δρ.	" 480,000.—
'Ομολογίαι 'Εθνικῶν Δανείων και Δάνεια εἰς Δή-	" 3,373,752.40
μοῦς, λιμένας και λοιπὰ Νομικὰ πρόσωπα	" 669,955.62
Χρεωγρ. Ταμ. Συντάξ. και ἀσφαλ. ζωῆς ὑπαλλ.	" 166,048,212.22
Καταστήματα και κτήματα	
'Εξόδα ἐγκαταστ. Κεντρικοῦ και 'Υποκαταστημ.	

Ο Γεν. Διευθυντὴς
Ζ. Κ. ΜΑΤΣΑΣ

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Κεφάλαιον 'Εταιρικὸν	Δρ. 40,000,000
'Αποθεματικὸν τακτικὸν	" 9,095,000
'Ομολ. φρ. χρ. 2 1/2 ἐκατ. ἐξοφλητέαι 1 'Ιουλ. 1924	" 2,500,000
Καταθέσεις εἰς χρυσὸν και δρ.	Δρ. 75,247,753.61
Ταμειουτήριον	" 7,979,970.01
Ταμεῖον συντάξω) 'Αξ. Χρεωγρ.	" 480,000.—
" ὑπαλλήλων) 'Α)σμὸς καταθ.	" 34,976.85
'Εξωτερικοὶ δίσκοι εἰς χρυσὸν	" 514,976.85
'Επιταγαὶ πληρωτέαι	" 28,960,883.31
Γραμμάτια πρὸς εἰσπραξίν εἰς χρυσὸν και δρ.	" 1,288,313.31
Μερίσματα πληρωτέα	" 366,373.31
	" 94,943.31
	Δρ. 166,048,212.22

Ο Διευθυντὴς τοῦ Λογιστηρίου
Φ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ